

Schließung des Fernsehsenders ERT : Lasst uns nicht mehr Zuschauer sein! Nehmen wir unser Leben in die eigenen Hände!

Die Schließung des Senders ERT weckte bei vielen die Befürchtung, dass die demokratische Entwicklung des Landes infrage gestellt sei. Die Forderung nach einem „Griechischen Öffentlich Rechtlichen Fernsehsender“ dominiert und die zentrale Losung zielt auf die Verteidigung der Demokratie und des Rechts auf öffentlicher Information. Gleichzeitig werden Neuwahlen ins Spiel gebracht. Dieser Angriff wird nicht von einer Junta sondern einer gewählten Regierung mit dem Segen des „Wählerwillens“ und der verlogenen demokratischen parlamentarischen Verfassung durchgeführt. Eine Regierung, die einschneidende Kürzungsprogramme in die Wege leitet, um den Erfordernissen des Kapitals in einer akuten Krise Rechnung zu tragen. Was uns gegenübersteht, ist die unverhohlene Fratze eines Systems, welches sich in einer tiefen Krise befindet und nicht bereit ist auch nur die kleinsten Zugeständnisse zu machen. Die Bourgeoisie ist fest entschlossen die größten Verbrechen zu begehen, um ihre Profite zu verteidigen. Für sie ist es eine Frage des Überlebens, eine Frage von Leben und Tod.

Wir stehen auf der Seite der Beschäftigten von ERT wie wir auf der Seite aller ArbeiterInnen und Erwerbslosen stehen, die gegen die Verschlechterung der Lebensbedingungen Widerstand leisten und sich mit dem weitergehenden Klassenkampf verbinden wollen. In diesem Sinne sind die ArbeiterInnen von ERT die ersten, die einen Angriff abwehren müssen, der allen widerständigen ArbeiterInnen droht.

Wir müssen dennoch feststellen, dass dieser Kampf, in dem erste vielversprechende Schritte unternommen werden, um ohne Manager und Bosse über 24 Stunden ein selbstorganisiertes Fernsehprogramm auf die Beine zu stellen, von allerlei Fernsehprominenten, bürgerlichen Berufspolitikern und Gewerkschaftsbürokraten monopolisiert wird. Ferner können wir am Beispiel ERT in diesen Tagen beobachten, dass auf der einen Seite ein Spiel gespielt wird, welches sich (in Hinblick auf mögliche Neuwahlen) vor Fernsehkameras abspielt, während sich auf der anderen Seite eine Massenbewegung entwickelt hat, die ihre Solidarität mit den Beschäftigten von ERT ausdrückt. Doch letztere reduziert sich auf bloßes Druckablassen, ohne sich aktiv an den Verlaufsformen und den Entscheidungen des Kampfes zu beteiligen.

Die Forderung nach einem „Griechischen Öffentlich Rechtlichen Fernsehen“ läuft darauf hinaus die Vorstellung zu akzeptieren, dass alles was sich im Staatsbesitz befinde, angeblich auch den „Bürgerinnen und Bürgern“ gehören würde. Dies verschleiert den Umstand, dass Radio- und Fernsehstationen Teil des bürgerlichen Staates sind (der keineswegs klassenneutral ist) und artikuliert und reproduziert somit die Sichtweise seiner Repräsentanten. Dieser Appell an das Nationalgefühl stellt den Klassencharakter des ArbeiterInnenkampfes in den Hintergrund. Im Kapitalismus gibt es keine „öffentlichen Güter“, sondern nur Waren zum Kaufen und Verkaufen. „Öffentliche Güter“ können nur in einer klassenlosen Gesellschaft, auf der Grundlage wirklicher Gleichheit und Gemeinbesitz existieren. In einer Gesellschaft, in der nicht Waren gehandelt und verkauft werden, sondern alles allen gehört. In einer solchen Gesellschaft könnten wir ein wirklich öffentliches Radio und Fernsehen haben, welches Quelle objektiver Information wäre und die Entwicklung einer höheren universellen Kultur befördern würde. Ebenso wäre Journalismus nicht mehr ein Beruf, sondern Berufung und Teil der gesellschaftlichen Tätigkeiten.

Der Forderung nach einem „Bürgerrecht auf Information“ liegt die Vorstellung zugrunde, dass Information im kapitalistischen System ein „öffentliches Gut“ und keine Ware sei.

Die Forderung nach der „Verteidigung der Demokratie“ führt dazu, den Mythos des Parlamentarismus als klassenneutrales System zu akzeptieren und ihm letztendlich zu erliegen. Sie führt dazu den Staat zu stärken, sich seiner Gewalt zu unterwerfen und sich jeder Möglichkeit der Selbstaktivität zu berauben. Parlamentarische Demokratie ist bürgerliche Demokratie, ein System, in der die Bourgeoisie mittels ihrer rechten oder linken Repräsentanten auf der Grundlage des Konsenses und/oder der Passivität ihrer Wähler herrscht. Das parlamentarische System ist die demokratische Diktatur des Kapitals. Wirkliche Demokratie ist nur in einer Gesellschaft möglich, die der Ausbeutung des Menschen durch den Menschen ein Ende setzt, einer Gesellschaft in der die Entscheidungen von Freien und Gleichen getroffen werden.

Die Forderung „Premierminister Samaras und nicht die ArbeiterInnen zu entlassen“, kultiviert populistische Illusionen. Wahlen ändern nichts! Selbst wenn eine „Regierung der Linken“ gebildet würde, würde diese die Krise des Systems zu verwalten haben. Die Beispiele diverser „linker“ Regierungen haben das immer wieder gezeigt. Insofern ist es eine große Lüge zu behaupten, dass eine „linke Regierung“ die Kürzungspolitik stoppen würde. Wirkliche Veränderungen sind nicht durch die Auswechslung einer Regierung, d.h. das Auswechseln der Form der kapitalistischen Ausbeutung möglich, sondern nur durch die revolutionäre Überwindung des kapitalistischen Systems selber. Der Kapitalismus kann nicht schrittweise verbessert oder menschenwürdig verwaltet werden. Es mag auf den ersten Blick paradox erscheinen, - dennoch ist es heute einfacher das System zu stürzen und durch eine Gesellschaft zu ersetzen die Geld und Ausbeutung überwindet, als die Politik und die Spielregeln dieses Systems zu ändern

Dies erfordert die **Selbstorganisation der ArbeiterInnenklasse**, den Bruch mit der bürgerlichen Ideologie, den Bruch mit den Gewerkschaften und bürgerlichen Parteien, die linken Parteien des Kapitals eingeschlossen. Es erfordert ferner den Zusammenschluss der bewussten Teile der Klasse in einer revolutionären politischen Organisation um den Kämpfen in Zeiten der sozialen Krise eine Orientierung zu geben.

Nur eine **starke und subversive Klassenbewegung**, die den arbeiterfeindlichen Angriffen dynamischen Widerstand entgegensetzt und die Einheit aller ArbeiterInnen vorantreibt, die fest auf der Seite der schwächsten Teile des Proletariats und der Unterdrückten, in erster Linie also an der Seite der ImmigrantInnen steht und ihre eignen Kampfmittel entwickelt, um der brutalen Gewalt der Repressionskräfte und den mörderischen Nazibandern zu begegnen, wird den Weg öffnen können zum Bruch mit dem System der kapitalistischen Ausbeutung und der Zerschlagung des bürgerlichen Staates.

**Nehmen wir unser Leben in die eigenen Hände!
Organisieren wir uns für den Sturz des Systems der Ausbeutung und sozialen Verelendung!
Für die klassenlose Gesellschaft!**

Athen, 16/06/2013

Internationalistische GenossInnen – <http://engymo.wordpress.com>

www.leftcom.org

Με αφορμή την ΕΡΤ...

Ας σταματήσουμε να είμαστε θεατές!

Ας πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας!

Με το κλείσιμο του σήματος της ΕΡΤ σήμανε για πολλούς το καμπανάκι του ότι η χώρα μπαίνει για τα καλά σε τροχιά αμφισβήτησης της ίδιας της δημοκρατίας.

Το αίτημα για 'δημόσια ελληνική ραδιοτηλεόραση' κυριαρχεί και το μεγάλο σύνθημα που ενώνει είναι η υπεράσπιση της δημοκρατίας και του αγαθού της ενημέρωσης. Και τα σενάρια για εκλογές φουντώνουν.

Όμως αυτό που εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια μας δεν είναι τίποτα περισσότερο από την κλιμάκωση της κατά μέτωπο επίθεσης εναντίον των εργαζομένων που βιώνουμε τα τελευταία τρία χρόνια. Και η επίθεση αυτή δεν εξαπολύεται από μια Χούντα αλλά από εκλεγμένες κυβερνήσεις, οι οποίες με τη βούλα της «λαϊκής εντολής», δηλ. στο πλαίσιο της κάλπικης δημοκρατίας του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος, περνάνε το ένα πακέτο μέτρων μετά το άλλο προσπαθώντας να διαχειριστούν τις ανάγκες ενός κεφαλαίου που βρίσκεται σε οξεία κρίση. Αυτό που έχουμε απέναντί μας είναι το πραγματικό πρόσωπο ενός συστήματος που δεν είναι διατεθειμένο να προβεί στην παραμικρή υποχώρηση ακριβώς επειδή είναι βυθισμένο σε βαθιά κρίση. Η αστική τάξη είναι άκαμπτη και διατεθειμένη να διαπράξει τα μεγαλύτερα εγκλήματα για να προασπίσει τα κέρδη της γιατί πρόκειται για ζήτημα επιβίωσής της, ζήτημα ζωής και θανάτου.

Συμπαραστεκόμαστε στους εργαζόμενους της ΕΡΤ όπως και σε κάθε εργαζόμενο και άνεργο που βλέπει τη ζωή του να υποτιμάται μέσω αυτής της κατάστασης και επιθυμεί να συνδεθεί με τους ευρύτερους ταξικούς αγώνες. Μέχρι στιγμής είναι η πρώτη ομάδα εργαζομένων που έχει ανακόψει το σάρωμα που υφίστανται οι ομάδες εργαζομένων που κατά καιρούς αντιστέκονται.

Διαπιστώνουμε παρόλα αυτά πως ο αγώνας των εργαζομένων, οι οποίοι διεξάγουν μια πρώτη ελπιδοφόρα απόπειρα αυτοδιαχείρισης και παραγωγής ενός τηλεοπτικού προγράμματος σε 24ωρη βάση χωρίς διευθυντές και αφεντικά, μονοπωλείται μέσα από τα στόματα "ηλεκτρονικών" και επαγγελματιών αστών πολιτικών και γραφειοκρατών συνδικαλιστών. Επίσης στο προαύλιο του ραδιομέγαρου έχει στηθεί ένα παιχνίδι του ποιος θα φανεί περισσότερο στις κάμερες (εν' όψει και των σεναρίων περί εκλογών) και ο ρόλος της μάζας των αλληλέγγυων εξαντλείται σε έναν απλό μοχλό πίεσης χωρίς να συμμετέχουν με ενεργό τρόπο στον αγώνα, τις διαδικασίες και τις αποφάσεις.

Το αίτημα για 'δημόσια ελληνική ραδιοτηλεόραση' δεν είναι τίποτα άλλο από την αποδοχή του ότι οτιδήποτε είναι κρατικό σημαίνει ότι προορίζεται για όλους τους πολίτες και με τον τρόπο αυτό συγκαλύπτεται το γεγονός ότι αποτελεί κι αυτή κομμάτι του αστικού κράτους - το οποίο δεν είναι ταξικά ουδέτερο - και βήμα εκφοράς και αναπαραγωγής του λόγου των εκπροσώπων του. Και η επίκληση στο εθνικό αίσθημα παρεισφρεί για μια ακόμη φορά αφήνοντας τον ταξικό χαρακτήρα του αγώνα των εργαζομένων σε δεύτερη μοίρα. Στον καπιταλισμό δεν υπάρχουν δημόσια αγαθά, υπάρχουν μονάχα εμπορεύματα, αντικείμενα που πωλούνται και αγοράζονται. Δημόσια αγαθά μπορούν να υπάρξουν μονάχα σε μια αταξική κοινωνία, πραγματικής ισότητας και κοινοκτημοσύνης. Σε μια κοινωνία όπου οτιδήποτε προορίζεται για κοινή χρήση δεν είναι εμπόρευμα, δεν πωλείται και αγοράζεται, αλλά ανήκει σε όλους. Σε μια τέτοια κοινωνία μπορούμε να έχουμε πραγματική δημόσια ραδιοτηλεόραση, η οποία θα αποτελεί πηγή αντικειμενικής ενημέρωσης και προβολής ενός υψηλού πανανθρώπινου πολιτισμού. Όσο για τη δημοσιογραφία, ο μοναδικός τρόπος για να αποτελέσει λειτουργήματα είναι να πάψει να αποτελεί επάγγελμα.

Το αίτημα για την 'υπεράσπιση του δικαιώματος των πολιτών στο αγαθό της ενημέρωσης' καταλήγει στην αποδοχή ότι η ενημέρωση είναι κοινωνικό αγαθό και όχι εμπόρευμα στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος.

Το αίτημα για την 'προάσπιση της δημοκρατίας' σημαίνει την αποδοχή και την υποταγή στον μύθο ότι το κοινοβουλευτικό καθεστώς είναι ταξικά ουδέτερο. Σημαίνει ενίσχυση του κράτους, υποταγή στην εξουσία του και αποστέρηση κάθε δυνατότητας αυτενέργειας. Η κοινοβουλευτική δημοκρατία είναι η αστική δημοκρατία, μια δημοκρατία στην οποία κυβερνούν οι αστοί διαμέσου των πολιτικών τους εκπροσώπων -δεξιών ή αριστερών- με τη συναίνεση ή την ανοχή των ψηφοφόρων. Ο κοινοβουλευτισμός είναι η δημοκρατική δικτατορία του κεφαλαίου. Πραγματική δημοκρατία μπορούμε να έχουμε σε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, στην οποία τη διακυβέρνηση την ασκούν άμεσα οι ίδιοι οι ισότιμοι πολίτες.

Το αίτημα για την 'απόλυση του Σαμαρά και όχι των εργαζομένων' καλλιεργεί λαϊκιστικές αυταπάτες. Οι εκλογές δεν μπορούν να αλλάξουν τίποτα. Ακόμη κι αν σχηματιστεί μια κυβέρνηση της «Αριστεράς», θα κληθεί να διαχειριστεί την κρίση του συστήματος. Και η διαχείριση αυτής της κρίσης μόνο προς όφελος του συστήματος μπορεί να γίνει. Άλλωστε, όλα τα παραδείγματα τέτοιου είδους «αριστερών κυβερνήσεων» στην ιστορία επιβεβαιώνουν αυτόν τον ισχυρισμό. Γι' αυτό είναι μεγάλο ψέμα ότι είναι δυνατόν να σταματήσει η πολιτική της σκληρής λιτότητας με τη συγκρότηση μιας «αριστερής κυβέρνησης».

Η πραγματική αλλαγή της κατάστασης δεν είναι η αλλαγή κυβέρνησης, δηλαδή η αλλαγή της μορφής της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, αλλά η επαναστατική ανατροπή του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Ο καπιταλισμός ούτε μπορεί να σταδιακά να βελτιωθεί, ούτε να διοικηθεί ανθρωπιστικά. Όσο παράδοξο κι αν φαίνεται, σήμερα είναι απείρως ευκολότερη η ανατροπή του ίδιου του συστήματος παρά η ανατροπή της πολιτικής του και η αντικατάστασή του από μια νέα κοινωνική τάξη πραγμάτων στην οποία το χρήμα και η εκμετάλλευση δεν θα υπάρχουν πια.

Η ανατροπή του συστήματος δεν μπορεί να γίνει χωρίς την **αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης**, χωρίς τη ρήξη της με την αστική ιδεολογία, χωρίς τη διάρρηξη κάθε δεσμού με τα συνδικάτα και τα αστικά κόμματα - συμπεριλαμβανομένων και των κομμάτων της Αριστεράς του Κεφαλαίου - χωρίς τη συγκρότηση των πιο συνειδητών στοιχείων της τάξης σε επαναστατική πολιτική οργάνωση η οποία θα ενοποιήσει τους αγώνες και να δώσει έναν πολιτικό προσανατολισμό σε περιόδους κοινωνικής κρίσης.

Μονάχα ένα **ισχυρό ταξικό και ανατρεπτικό εργατικό κίνημα** που θα οργανώσει δυναμικά την αντίσταση απέναντι στην αντεργατική λαίλαπα, θα σφυρηλατήσει την ενότητα όλων των εργαζομένων απέναντι στο κεφάλαιο, θα σταθεί αλληλέγγυο στα πιο αδύναμα στρώματα του προλεταριάτου και εν γένει των καταπιεζομένων -πρώτα απ' όλα των μεταναστών- θα χτίσει τα δικά του όργανα πάλης, θα αναμετρηθεί με την κτηνώδη βία των δυνάμεων καταστολής, θα τσακίσει τις φονικές ναζιστικές συμμορίες, είναι αυτό που θα μπορέσει να ανοίξει τον δρόμο για την τελική ρήξη με το σύστημα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και την ανατροπή του αστικού κράτους.

Να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας! Να οργανωθούμε!

Για την ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης και της κοινωνικής εξαθλίωσης!

Για μια κοινωνία χωρίς τάξεις!

16-6-2013

Σύντροφοι Διεθνιστές- <http://engymo.wordpress.com>